

Conflicte fratricide absolut inutile (III)

Luni, 11 iulie 2016 - Gili Cârstea

(material provenit de la cancelaria Arhiepiscopului de Trier, cel mai probabil scris de teologul Johann Eck)

Frați în Hristos, membri ai Bisericii Universale oriunde v-ați afla, salutare. Timp de o mie de ani, de la Hristos până în zilele noastre, Duhul – în unire cu preasfinții prelați ai Bisericii – a reușit să păstreze unitatea trupului lui Hristos în ciuda mișcărilor schismatice cu care am fost confrunțați. Dar astăzi trăim o criză fără precedent în istoria Bisericii. Unul dintre noi, călugăr augustinian și profesor, onorat de Biserică și prețuit de popor, s-a ridicat împotriva Sfântului Părinte și a întregii teologii a Bisericii Universale.

El atacă sistemul indulgențelor, confesionalul, euharistia și chiar instituția biblică a preoției, toate în numele respectului lui nestrămutat față de Scriptură. Acest visător obraznic nu știe oare că nu există erezie care să fi sfâșiat biserica a cărei origine să nu se afle într-o oarecare interpretare a Scripturii? Biblia este arsenalul din care fiecare inovator și profet mincinos și-a extras argumentele.

Ceea ce ne-a ținut uniți un mileniu a fost decizia genială a Conciliilor Bisericești de a limita circulația Scripturii în mijlocul vulgului și de a restrânge dreptul interpretării ei strict la persoanele competente. Încălcarea acestor principii ale unității în Hristos ne vor expune haosului generalizat și luptelor fratricide inutile. Unde ajungem dacă fiecare decide că interpretarea lui este cea corectă? Sigur, avem nevoie de credință individuală, dar nicidecum de o teologie sau biserică individuală.

Prin publicarea ereziilor numite „Cele 95 de teze” ale lui Luther, împotriva sfatului Bisericii și al experților în dogmatică, s-a pus un precedent extrem de periculos pentru unitatea Bisericii și pentru pacea în lume. Acest proroc închipuit crede că astfel aduce reformă în Biserică, dar rezultatele vor fi schismă, război civil, ură religioasă și infinite revoluții care vor măcina lumea noastră. Deja începem să avem pregustări ale unui astfel de scenariu, în mișcările profeților de la Zwickau, Storch și Müntzer.

Atunci când Dumnezeu a dorit să mustre biserica, sau să o călăuzească în sfințenie, El s-a folosit mereu de sfatul înțelept al părinților Bisericii adunați în Conciliu și de fericita călăuzire ce izvorăște din Scaunul Pontifical. De la primul Conciliu al Bisericii, prezidat de Petru la Ierusalim, și până astăzi, aceasta a fost

calea corectă, sigură și folositoare prin care Dumnezeu ne-a călăuzit. Singura care poate duce la o mai mare slavă a lui Dumnezeu.

Ce a produs unitatea milenară de care ne-am bucurat până acum a fost tocmai statornicia doctrinală menținută de Înalta Instituție a Inchiziției. Părinții teologi de aici sunt oameni integri, capabili și cu totul dedicați lui Dumnezeu, Bisericii Sale și Sfântului Părinte. Munca lor neobosită și roditoare în verificarea Scripturii, în zile și nopți lungi și chinuitoare, se află în spatele autorității clericale prin care Biserica este hrănită și îndrumată. Pentru mine este un mister de nepătruns să observ cum oameni din popor să înghesuie să asculte și să citească literatura eretică a acestui călugăr tulburat la minte și la suflet, în pofida zidului monumental de autoritate academică și teologică al instituțiilor recunoscute ale Bisericii. Chiar Sfântul Părinte, în numeroasele declarații oficiale ale Sfântului Scaun, a avertizat de pericolul inovării în domeniul interpretării Scripturii, și de amenințările mortale care decurg de aici.

Dar "reformatorii" noștri sunt prea deștepți ca să plece urechea la avertizările înțelepciunii și dragostei frățești. În loc să strângem rândurile acum, când amenințarea otomană este cât se poate de reală, iar Europa este în pericolul mortal de a fi transformată în califat, unii se simt chemați să se ocupe de evaluarea spirituală a Bisericii, și să o reformeze. Observația mea este că toți cei ce se ocupă excesiv cu evaluarea spirituală a Bisericii, vizavi de oarecare fix-uri neo-teologice pe care biserica le respinge sistematic, sunt complet lipsiți de apetit misionar. Singura lor "lucrare" este treierarea bisericilor pentru a strecura propriile lor revelații cu totul speciale, pe care teologii vremii – aidoma fariseilor și cărturarilor de pe vremuri – le resping „ca să se împlinească Scriptura.”

Noi am fost chemați să ducem crucea și vestea bună a învierii în toată lumea, nicidecum să ne războim pe invențiile și inovațiile teologice ale oricărui visător care nu mai poate să doarmă noaptea de grija Bisericii. Biserica nu cade când vrea călugărul augustin, și conform profeției nu poate, și nu va cădea niciodată. Ea este obiectul atenției și grijii deosebite a Făcătorului ei, și niciunul care își va lega speranța și întreaga viață și loialitate de ea, nu va pieri nicidecum.

Sfântul apostol a concluzionat corect: „Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci, dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri.”